

Η Χαραυγή

μελετητῶν τῆς Βίβλου

2015

Η Χαραυγή

Μάιος – Ιούνιος 2015

ΕΤΟΣ 81ον Αριθμός έκδοσης 3

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A

www.dawnbible.com

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της
διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα
έντυπο συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το αποστείλετε
σε εμάς μαζί με τη νέα σας
διεύθυνση.

GRECIA: He Haravgi 199 Railroad Ave
East Rutherford NJ 07073 USA

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Το μέλλον του Ισραήλ και όλου
του κόσμου 2

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΜΕ ΤΗΝ	
ΑΛΗΘΕΙΑ	18
ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ	
ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ	21
ΈΝΑ ΣΩΜΑ ΑΠΟ ΤΟ	
ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ	24
ΤΟ ΧΑΡΙΜΑ ΤΗΣ	
ΓΛΩΣΣΟΛΑΛΙΑΣ	28
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΔΩΡΟ Η	
ΑΓΑΠΗ	31

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ
35

The Dawn - Greek Edition
MAY / JUNE 2015

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΚΑΙ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μέρος 1 από τα 2

*«Και ούτω πας ο Ισραήλ θέλει σωθή, καθώς είναι
γεγραμμένον· Θέλει ελθεί εκ Σιών ο λυτρωτής και
θέλει αποστρέψει τας ασεβείας από του
Ιακώβ· Και αύτη είναι η παρ' εμού διαθήκη προς
αυτούς, Όταν αφαιρέσω τας αμαρτίας αυτών.»
– Ρωμαίοι 11:26, 27 –*

Είναι προφανές σε όλους ότι ο άνθρωπος για τα τελευταία εκατό χρόνια έχει ζήσει στον πιο ταχέως μεταβαλλόμενο κόσμο από την «αυγή» της ανθρώπινης φυλής (δηλ. απο καταβολής του κόσμου). Όλες οι πτυχές της ζωής του -δηλ. οι κοινωνικές, οικονομικές, θρησκευτικές και πολιτικές- έχουν επηρεασθεί απο τις αλλαγές. Εστιάζοντας τώρα μόνο στις πολιτικές αλλαγές, βλέπουμε ως ένα ιστορικό γεγονός, ότι το σύνολο σχεδόν των ισχυρών προ του 1914 κληρονομικά κυβερνόντα σπίτια της Ευρώπης έχουν αντικαθίστανται από άλλες μορφές διακυβέρνησης. Κατά την ίδια περίοδο, ένα μεγάλο μέρος του

πληθυσμού της γης υποκύπτει στον έλεγχο των διαφόρων τύπων των δικτατοριών. Μερικές από αυτές υπήρξαν άθεες, ολοκληρωτικές κυβερνήσεις. Άλλες υπήρξαν αυταρχικά καθεστώτα, με βάση τις θρησκευτικές ιδεολογίες φαινομενικά. Άλλες ακόμα υπήξαν το αποτέλεσμα πεινασμένων -για για την εξουσία-ατόμων των οποίων οι επιθυμίες ήταν απλώς να κυβερνά επι της ανθρωπότητας όσον το δυνατόν περισσότερο.

Κατά συνέπεια, η περίοδος που αρχίζει με το ξέσπασμα του Α 'Παγκοσμίου Πολέμου υπήρξε, σε μεγάλο βαθμό, μια της γενικής επιδείνωσης και κατακερματισμού των παγκόσμιων κυβερνήσεων. Ωστόσο, αυτό δεν είναι εντελώς έτσι, γιατί κατά τη διάρκεια της ίδιας περιόδου, έχουν γεννηθεί ένα πλήθος νέων εθνών. Σε πολλές περιπτώσεις, αυτά τα νέα έθνη ήταν η απόφυση της ως άνω απώλειας της δύναμης των παλιών κυρίαρχων μοναρχιών, όπως οι πολλές αποικιακές εκμεταλλεύσεις τους σε όλη τη γη διεκδίκησαν, και πέτυχαν, την ανεξαρτησία τους από χώρες «μητέρες» της Ευρώπης.

Μία από τις χώρες που "γεννήθηκε" κατά τα τελευταία εκατό χρόνια είναι το Ισραήλ. Ίσως θα ήταν πιο ακριβές να πούμε ότι το Ισραήλ είχε «αναγεννηθεί», γιατί αυτός ο λαός υπήρξε, κάποτε, στο παρελθόν, έθνος, με δική της κυβέρνηση. Ωστόσο, το αρχαίο έθνος του Ισραήλ απολάμβανε μια διάκριση που, πριν ή μετά, δεν ίσχυε για οποιονδήποτε άλλο λαό στη γη, στο ότι η

κυβέρνησή του λειτουργούσε υπό την καθοδήγηση του Θεού. Οι βασιλιάδες του Ισραήλ συζητιούνται στην Αγία Γραφή ως εκείνοι που κάθονται πάνω "στο θρόνο του ΚΥΡΙΟΥ» - Χρονικά 29:23

Το πλήρες τέλος της βασιλείας του Ισραήλ είχε έλθει όταν ο τελευταίος βασιλιάς του υπόλοιπου τμήματος του δίφυλου έθνους (που ονομάζεται Ιούδα), ο Σεδεκίας, εκθρονίστηκε από τον βασιλιά Ναβουχοδονόσορα. (Ιεζεκιήλ. 21: 25-27) Στη συνέχεια, ολόκληρο το έθνος -δηλ. όλες οι δώδεκα φυλές- έγιναν αιχμάλωτοι στο βασίλειο της Βαβυλώνας. Η αιχμαλωσία αυτή διήρκεσε για εβδομήντα χρόνια. Εν τω μεταξύ, είχε κατακτηθεί η Βαβυλώνα από τους Μήδες και τους Πέρσες, και ήταν ο βασιλιάς της Περσίας, ο Κύρος, που εξέδωσε το διάταγμα της απελευθέρωσης που επιτρέπει στους Ισραηλίτες να επιστρέψουν στη γη τους, αλλά όχι για να αποκαταστήσουν τη δική τους κυβέρνηση.

Από εκείνη τη στιγμή και εντεύθεν, το Ισραήλ συνέχισε να αποτελεί υποτελή λαό, υποτελείς σε ό, τι έθνος ήλεγχε τη γη τους, το οποίο, κατά την εποχή της πρώτης έλευση του Ιησού, ήταν η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Κατά τα έτη 69-73 μ.Χ., ο ηγέτης του ρωμαϊκού στρατού, ο Τίτο, πολιορκήσε και, τελικά, κατέστρεψε την Ιερουσαλήμ. Στη συνέχεια, οι Ισραηλίτες, που δεν είχαν καταστραφεί σε αυτή τη φοβερή δοκιμασία, διασπορπίσθηκαν σε όλο τον κόσμο. Η κατάσταση αυτή παρέμεινε μέσα στους αιώνες και αναφέρεται

από τον εβραϊκό λαό ως η περίοδος της «Διασποράς» τους, και η λέξις «διασπορά» είναι ελληνικής προελεύσεως.

Η ΔΙΑΣΠΟΡΑ Η ΠΡΟΛΕΧΘΕΝ

Ο νομοθέτης του Ισραήλ, ο Μωυσής, είχε προβλέψει την διασκόρπιση των Ισραηλιτών μεταξύ των εθνών, καθώς και την ξανασυγκέντρωσή τους, όπως έχουμε δει να λαμβάνει χώρα κατά τη διάρκεια του περασμένου αιώνα. Η πρόβλεψη αυτή έχει καταγραφεί στο Δευτερονόμιο 29:24 και 30: 1-6. Το τελευταίο μέρος της προφητείας έχει ως εξής:

«5 και θέλει σε εισαγάγει Κύριος ο Θεός σου εις την γην, την οποίαν εκληρονόμησαν οι πατέρες σου, και θέλεις κληρονομήσει αυτήν· και θέλει σε αγαθοποιήσει και σε πολλαπλασιάσει υπέρ τους πατέρας σου. 6 Και θέλει περιτέμει Κύριος ο Θεός σου την καρδίαν σου και την καρδίαν του σπέρματός σου, διά να αγαπάς Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου, διά να ζης.»

Ο Μωυσής είχε επίσης προβλέψει πόσο καιρό η εποχή της απώλειας της ανεξαρτησίας και της διασπόρπισης του Ισραήλ θα είναι. Όπως είδαμε, το Ισραήλ ήταν ένα έθνος κάτω από το Θεό, και για το λόγο αυτό υπόκειτο σε πειθαρχικά μέτρα λόγω αδικιών. Ο Μωυσής αναφέρεται σε ορισμένες διορθωτικές ποινές στις οποίες θα υπόκειται, και στη συνέχεια, προσθέτει, *«Και εάν μέχρι τούτου δεν μου υπακούσητε, θέλω επιβάλει εις εσάς*

επταπλάσιον τιμωρίαν διά τας αμαρτίας σας.» -
Λεβ. 26:18

Αυτή η προειδοποίηση του «επτά φορές περισσότερο» της τιμωρίας επαναλαμβάνεται τέσσερις φορές. Οι μαθητές των προφητειών της Βίβλου πιστεύουν ότι αυτή πρόκειται για μια μέτρηση του χρόνου, Ένας συμβολικός "χρόνος", που οι Γραφές δείχνουν είναι μια περίοδος 360 ετών, και επτά από αυτούς θα είναι συνολικά 2.520 χρόνια. Το βιβλικό κλειδί για τη μέθοδο αυτή του υπολογισμού έχει καταγραφεί στον Ιεζεκιήλ 4:4-6. Αφού η προφητεία του Μωυσή δείχνει ότι αυτό θα ήταν μια πλήρης και συνολική τιμωρία, πιστεύουμε ότι είναι λογικό να συμπεράνουμε ότι άρχισε με την απώλεια της εθνικής ανεξαρτησίας και της βασιλείας τους.

«Επτά φορές» παραπάνω από την απώλεια της βασιλείας του Ισραήλ μας φέρνει στο 1914 μ.Χ. και τα γεγονότα που περιβάλλουν τον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Εκ της συγκρούσεως ταύτης προήλθε η εκβολή των Τούρκων από την Ιερουσαλήμ και την γην της Παλαιστίνης γενικώς από τον Βρετανό στρατηγό Allenby. Επιπλέον, στα τέλη του 1917, έγινε η περίφημη διακήρυξη Balfour από τη βρετανική κυβέρνηση, η οποία άνοιξε την αρχαία πατρίδα του Ισραήλ σε Εβραίους πρόσφυγες και τους πρωτοπόρους από όλα τα εδάφη. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα μια έγχυση νέας ζωής και ελπίδας για το σιωνιστικό κίνημα.

Ενώ υπήρξαν προσωρινές αποτυχίες του ενός ή του άλλου είδους, η αποκατάσταση της περιοχής από τους Εβραίους και η μετανάστευσή τους στην αρχαία πατρίδα τους συνεχίστηκε. Ως εκ τούτου, προήλθε η γέννηση του νέου κράτους του Ισραήλ το 1948. Έτσι φαίνεται, ήταν το 1914, μετά από περισσότερο από 25 αιώνες ως αιχμάλωτος λαός σε άλλα έθνη και αυτοκρατορίες, ότι η αλυσίδα των γεγονότων άρχισε να ξετυλίγεται η οποία οδήγησε σε εθνική ανεξαρτησία για τη βιβλική αυτή και ιστορικό έθνος.

ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Μπορεί να φανεί πιο καθαρά η πλήρης σημασία της απελευθέρωσης του Ισραήλ από το 1914, σημειώνοντας μια πρόβλεψη που έγινε από τον Ιησού, ο οποίος ως διαπρεπής διδάσκλαος και προφήτης αναγνωρίζεται σήμερα από τους περισσότερους κορυφαίους Εβραίους. Είχε ερωτηθεί ο ίδιος από τους μαθητές του, σχετικά με το τέλος της σημερινής εποχής. Ένα μέρος της απάντησης του Ιησού ήταν ότι, *«η Ιερουσαλήμ θέλει είσθαι πατουμένη υπό εθνών, εωσού εκπληρωθώσιν οι καιροί των εθνών.»* (Λουκάς 21:24) Κατά τη διάρκεια αυτής της προφητείας, το εβραϊκό έθνος, που αναφέρεται συμβολικά ως «Ιερουσαλήμ», «καταπατείτο» από τα άλλα έθνη, και αυτό ήταν να συνεχιστεί μέχρι να εκπληρωθούν «οι καιροί των εθνών».

Ταυτόχρονα με την ανατροπή του τελευταίου βασιλιά του Ισραήλ, ο προφήτης Δανιήλ, ερμηνεύοντας ένα προφητικό όνειρο που ο Κύριος έδωσε στο βασιλιά της Βαβυλώνας, προείπε μια διαδοχή των τεσσάρων παγκόσμιων δυνάμεων, που αρχίζει με τη Βαβυλώνα. Η δεύτερη από αυτές ήταν Μηδοπερσία; η τρίτη, η Ελλάδα; και η τέταρτη, Ρώμη. Η διαίρεση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας στα διάφορα κράτη της Ευρώπης, όπως ίσχυε πριν από το 1914, φαινόταν από τα δάχτυλα των ποδιών της εικόνας. - Δαν. 2: 31-45

Και ο Δανιήλ είπε εις τον βασιλέα Ναβουχοδονόσορα: *«διότι ο Θεός του ουρανού έδωκεν εις σε βασιλείαν, δύναμιν και ισχύν και δόξαν.»* (εδάφ. 37) Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Ναβουχοδονόσορ κάθισε στο θρόνο του Κυρίου, όπως ήταν η περίπτωση με τους βασιλιάδες του Ισραήλ. Ήταν απλά ότι, ξεκινώντας τότε με τη Βαβυλώνα, η διακυβέρνηση των εθνών πάνω στη γη δεν θα παρεμποδιστεί από τον Θεό, και αυτή η εξουσία θα επεκταθεί ακόμη και πάνω στον λαό του Θεού, τους Ισραηλίτες.

Ωστόσο, δεν ήταν να συνεχιστεί επ'αόριστον αυτό. Η προφητεία του Δανιήλ επεσήμανε ότι θα διαρκέσει μόνο μέχρι τις ημέρες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, της διαιρούμενης - δηλ. *«κατα τις ημέρες των βασιλιάδων αυτών»*- όπως φαίνεται από τα δάχτυλα της εικόνας. (εδάφ. 44) Στη συνέχεια, ο Θεός του ουρανού θα εγκαθιδρύσει μια βασιλεία, ή κυβέρνηση, η οποία

«θέλει διαμένει εις τους αιώνας.» Αυτό είναι μια αναφορά στη πολυ-υπεσχημένη βασιλεία του Μεσσία.

Είναι πρόδηλο από τα γεγονότα της ιστορίας, που σχετίζονται τόσο με το Ισραήλ και τις μεγάλες αυτοκρατορίες των εθνών του παρελθόντος, και τις ξεχωριστές προφητικές μαρτυρίες αναφορικά με το καθένα, ότι η περίοδος που είχε περιγράψει ο Ιησούς ως *«οι καιροί των εθνών»* είναι σύγχρονη με τις *«επτά φορές»* της τιμωρίας του Ισραήλ και την απώλεια της εθνικής ανεξαρτησίας. Αυτό σημαίνει ότι οι καιροί των εθνών κατέληξαν επίσης στο προφητικό τέλος τους το 1914. Είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι οι εκπληρώσεις των βιβλικών προφητειών που επήλθαν περίπου σε αυτό το χρονικό σημείο ήταν μόνο η μικρή αρχή των γεγονότων στα οποία αναφέρονται οι Γραφές, αντί για την ολοκλήρωσή τους. Ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, που ξεκίνησε το 1914, σηματοδότησε την έναρξη του πλήρους κατάρρευσης των διαιρεμένων απομεινάρων της παλιάς Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Οδήγησε επίσης στην εθνική κυριαρχία του Ισραήλ.

Το έθνος του Ισραήλ σήμερα είναι μια ελεύθερη χώρα. Δεν είναι πλέον οι Ισραηλίτες χωρίς τη δική τους κυβέρνηση. Το Ισραήλ είναι ένα έθνος ανάμεσα στα έθνη του κόσμου, δεν είναι πλέον υποτελής στη Ρώμη ή σε οποιαδήποτε άλλη ξένη εξουσία. Έχει πληθυσμό πάνω από 6,2 εκατομμύρια Εβραίους, και μπορεί να

υπερηφανεύεται για το 3ο υψηλότερο βιοτικό επίπεδο στην Ασία. Είναι από τις κορυφαίες χώρες στον κόσμο σε πολλούς τομείς της προσπάθειας. Ωστόσο, το έθνος του Ισραήλ δεν είναι χωρίς δυσκολίες, αφού αγωνίστηκε σε αρκετούς πολέμους μετά το 1948, προκειμένου να διατηρήσει την ελευθερία του. Παρά τα προαναφερόμενα, το Ισραήλ παραμένει ελεύθερη χώρα, και έχει ακόμα ισχυροποιηθεί στο σημείο όπου σήμερα, περίπου 67 χρόνια αργότερα, θεωρείται ένα από τα πιο ισχυρά έθνη του κόσμου. Τα περιστατικά που οδήγησαν σε αυτό άρχισαν κατά το κλείσιμο των «επτά φορών» και των «καιρών των εθνών» που είχαν προαναγγελλθεί από τον Μωυσή και τον Ιησού.

ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΝΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Πολλές από τις σημαντικές εμπειρίες των Ισραηλιτών ως λαού, κατά την περίοδο της ανόδου τους στην ελευθερία ανάμεσα στα έθνη, είχαν επίσης προλεχθεί στην Αγία Γραφή. Μια από τις προφητικές εκφράσεις που περιγράφει αυτό είναι ότι ο Θεός θα "φέρει και πάλι" την "αιχμαλωσία" τους. Εμφανίζεται στον Ιωήλ 3:1,2 αυτή η έκφραση, όπου ο Κύριος λέει:

«1 Διότι, ιδού, εν ταις ημέραις εκείναις και εν τω καιρώ εκείνω, όταν επιστρέψω τους αιχμαλώτους του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ, 2 θέλω συνάξει έτι πάντα τα έθνη και θέλω καταβιβάσει αυτά εις την κοιλάδα του Ιωσαφάτ, και θέλω κριθή μετ' αυτών εκεί υπέρ του λαού μου και της

κληρονομίας μου Ισραήλ, τον οποίον διέσπειραν μεταξύ των εθνών και διεμοιράσθησαν την γην μου.»

Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι, σύμφωνα με το Strong's Concordance, η λέξη "αιχμαλωσία", σε αυτό το απόσπασμα, σημαίνει "μια πρόην κατάσταση της ευημερίας."

Στα εδάφια 9-14 του παρόντος κεφαλαίου, προλέγεται μια φιλοπόλεμη συγκέντρωση των Εθνών, και περιγράφεται ως «η κοιλάδα της απόφασης» «η κοιλάδα του Ιωσαφάτ.» Σε αυτή τη συγκέντρωση των εθνών υπάρχει προετοιμασία για τον πόλεμο στον οποίο, συμβολικά μιλώντας, λέγεται ότι τα έθνα σφυρηλατούν «τα υνία» τους «εις ρομφαίας» και «τα δρέπανά» τους «εις λόγχας.» Έχουμε δει αυτό να λαμβάνει χώρα στην εποχή αρχής γενομένης με το 1914, και η προφητεία επισημαίνει ότι θα ήταν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ότι ο Κύριος «θα φέρει και πάλι» την «αιχμαλωσία», ή πρόην ευημερία, του λαού του. Έχει, μάλιστα, ήταν η επιτυχία του Ισραήλ και της σχετικής ευημερίας τους κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου που έχει προκαλέσει πολλά έθνη να συγκεντρωθούν μαζί εναντίον τους.

Εξίσου εντυπωσιακό είναι η προφητεία που αναφέρει το γεγονός ότι ο Κύριος θα έχει «μια διαμάχη με τα έθνη» σε σχέση με τους ανθρώπους Του και τη γη τους. (Ιερ. 25:31) Το δάφιο 2 του Ιωήλ 3 αναφέρει τον χωρισμό -ή διαίρεση- της γης. Αυτό έχει επίσης παρατηρηθεί, γιατί ξέρουμε ότι οι

Εθνικοί δεν τήρησαν τις δεσμεύσεις τους, που περιέχονται στη διακήρυξη Balfour, και επέλυσαν τις διαφορές αυτές περιορίζοντας το Ισραήλ σε λιγότερο από το μισό της γης που τους υποσχέθηκε ο Θεός. Αυτό έχει επίσης παρατηρηθεί, γιατί ξέρουμε ότι οι Εθνικοί δεν τήρησαν τις δεσμεύσεις που περιέχονται στη διακήρυξη Balfour και επέλυσαν τις διαφορές αυτές περιορίζοντας το Ισραήλ σε λιγότερο από το μισό της γης που υποσχέθηκε ο Θεός. Παρά το γεγονός ότι το Ισραήλ έχει αποκτήσει ξανά ένα μέρος αυτής της γης, εξακολουθούν να ελέγχουν μόνο ένα μέρος αυτού που έδωσε σε αυτούς ο Θεός. - Γεν.13:14,15

Ο "ΦΟΒΟΣ" ΚΑΙ ΟΧΙ Η "ΕΙΡΗΝΗ"

Άλλες προφητείες αποκαλύπτουν επίσης ότι η περίοδος της ξανασυγκέντρωσης του Ισραήλ θα είναι γεμάτη με πολλές δυσκολίες. Ο Ιερεμίας έγραψε:

«3 διότι, ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει Κύριος, και θέλω επιστρέψει την αιχμαλωσίαν του λαού μου Ισραήλ και Ιούδα, λέγει Κύριος· και θέλω επιστρέψει αυτούς εις την γην, την οποίαν έδωκα εις τους πατέρας αυτών, και θέλουσι κυριεύσει αυτήν. 4 Και ούτοι είναι οι λόγοι, τους οποίους ελάλησε Κύριος περί του Ισραήλ και περί του Ιούδα. 5 Διότι ούτω λέγει Κύριος· Ηκούσαμεν φωνήν τρομεράν, φόβον και ουχί ειρήνην. 6 Ερωτήσατε τώρα και ιδέτε, εάν άρσεν τίκτη· διά τι βλέπω έκαστον άνδρα με τας χείρας αυτού επί την οσφύν αυτού, ως τίκτουσαν, και

πάντα τα πρόσωπα εστράφησαν εις ωχρίασιν; 7 Ουαί· διότι μεγάλη είναι η ημέρα εκείνη· ομοία αυτής δεν υπήρξε και είναι καιρός της στενοχωρίας του Ιακώβ· πλην θέλει σωθή εξ αυτής.» - Ιερ. 30:3-7

Είναι σαφές το νόημα αυτής της προφητείας. Τονίζει ότι, ακόμη και όταν ήρθε η ώρα για τον ιστορικόν αυτόν λαό να επανέλθει στην γη τους, ήταν να βιώσει φόβο και τρόμο, ότι δεν θα ήταν αμέσως μια εποχή ειρήνης και ευτυχίας για αυτόν.

Κατ 'αρχάς, υπήρχε πολύ χαρά από την πλευρά των Εβραίων κατά τη διάρκεια της Διακήρυξης Balfour και την επακόλουθη εφαρμογή της από εντολή της Κοινωνίας των Εθνών. Η εντολή αυτή ανέλαβε να εξασφαλίσει για τους Ισραηλίτες μια κατοικία στη Γη της Επαγγελίας τους.

Κατά μια πολύ σαφή τρόπο, ξεκίνησε ούτως η απαρχή της επιστροφής τους από τη μακρά αιχμαλωσία τους.

Ωστόσο, όχι πολύ καιρό μετά από αυτό, είχαν καταδιωχθεί από το χιτλερικό καθεστώς οι Εβραίοι στη Γερμανία, την Αυστρία και την Πολωνία. Αυτό αυξήθηκε σε ένταση και συνεχίστηκε καθ 'όλη τη διάρκεια των ετών του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, κατά τη διάρκεια της οποίας έλαβε χώρα ένα σχεδόν αδιανόητο ολοκαύτωμα, στο οποίο έξι εκατομμύρια Εβραίοι σκοτώθηκαν, και αμέτρητοι άλλοι έμειναν άστεγοι.

Εν τω μεταξύ, λόγω της αντίστασης των Αράβων, η πόρτα για την γη της επαγγελίας τους έκλεισε για την περαιτέρω μετανάστευση οποιουδήποτε Εβραίου—είχε κλείσει σε μια εποχή που ο δεινοπαθών αυτός λαός χρειαζόταν μια πατρίδα περισσότερο από ό, τι χρειαζόταν ποτέ πριν. Πραγματικά ήταν "μια φωνη τρεμάμενη και του φόβου," που άκουσαν, και όχι για την ειρήνη.

Μια άλλη προφητεία που μαρτυρεί κατά γενικό τρόπο για την ίδια ασυνήθιστη συγκυρία έχει ως εξής:

«14 Διά τούτο ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει Κύριος, και δεν θέλουσιν ειπεί πλέον, Ζη Κύριος, όστις ανήγαγε τους υιούς Ισραήλ εκ γης Αιγύπτου, 15 αλλά, Ζη Κύριος, όστις ανήγαγε τους υιούς Ισραήλ εκ της γης του βορρά και εκ πάντων των τόπων όπου είχε διώξει αυτούς· και θέλω επαναφέρει αυτούς πάλιν εις την γην αυτών, την οποίαν έδωκα εις τους πατέρας αυτών. 16 Ιδού, θέλω αποστείλει πολλούς αλιείς, λέγει Κύριος, και θέλουσιν αλιεύσει αυτούς· και μετά ταύτα θέλω αποστείλει πολλούς κυνηγούς και θέλουσι θηρεύσει αυτούς από παντός όρους και από παντός λόφου και από των σχισμών των βράχων.» - Ιερ.16:14-16

Αυτή η προφητεία δείχνει ότι όταν θα έχει έλθει η ώρα για τους Ισραηλίτες να επιστρέψουν στη γη τους, θα πρέπει να καταβληθούν προσπάθειες για να πεισθούν να επιστρέψουν εκεί. Ο Κύριος είπε ότι θα αποστείλει για «αλιείς» για να τους «ψαρέψουν». Αυτό μπορεί κάλλιστα να έχει

εκπληρωθεί από τη Σιωνιστική οργάνωση, η οποία ιδρύθηκε το 1896 από τον αείμνηστο Θεόδωρο Herzl. Οι ψαράδες χρησιμοποιούν το δόλωμα για να προσελκύσουν τα ψάρια, και για πολλά χρόνια η σιωνιστική οργάνωση επεσήμανε το γιατί οι Εβραίοι θα πρέπει να ξαναπάνε στη γη τους, καθώς και τα πλεονεκτήματα που θα προκύψουν για αυτούς εάν το έκαναν.

Ωστόσο, ολίγοι Ισραηλίτες είχαν παρακινηθεί να πάνε στην Γη της Επαγγελίας με τη μέθοδο αυτή, αν και σήμερα χαίρει μεγάλης εκτίμησης στο σύγχρονο Ισραήλ ο Herzl. Μια από τις συγκινητικές τοποθεσίες στην Ιερουσαλήμ είναι ο κήπος μνημείο προς τιμήν του Herzl. Η πέτρινη προσέγγιση στον τάφο του συμβολίζει την πρόοδο του εβραϊκού κράτους βήμα προς βήμα. Το έργο του Herzl δεν έγινε μάταια.

Η προφητεία αναφέρει ότι ο Κύριος θα αποστείλει επίσης για «κυνηγούς, και θα τους κυνηγήσουν.» Εδώ προτείνονται πιο δυναμικές μέθοδοι. Μεταξύ αυτών αναμφίβολα θα πρέπει να συμπεριληφθούν και οι πικρές διώξεις τους στα χέρια του Χίτλερ κατά τη διάρκεια του Ολοκαυτώματος. Η συγκεκριμένη κινητήρια μέθοδος αυξήθηκε σε ένταση μέχρι σχεδόν το σύνολο των Εβραίων της Ευρώπης, που δεν είχαν θανατωθεί, άρχισαν να ποθούν για την πατρίδα τους και ήταν ανήσυχoi να πάνε εκεί όταν θα τους προσφερθεί η ευκαιρία.

Μια άλλη προφητεία που είναι πάρα πολύ επι του θέματος σύμφωνα με αυτές τις γραμμές έχει ως εξής:

«33 Ζω εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός, εξάπαντος εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι εξηπλωμένω και εν θυμώ εκχεομένω θέλω βασιλεύσει εφ' υμάς. 34 Και θέλω σας εξαγάγει εκ των λαών και θέλω σας συνάξει εκ των τόπων, εις τους οποίους είσθε διεσκορπισμένοι, εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι εξηπλωμένω και εν θυμώ εκχεομένω. 35 Και θέλω σας φέρει εις την έρημον των λαών και εκεί θέλω κριθή με σας πρόσωπον προς πρόσωπον.» - Ιεζεκιήλ.20:33-35

Υπήρξε πολύ "μανία" που εκδηλώθηκε κατά τη διάρκεια των εκατό χρόνων από το 1914 σε σχέση με τις προσπάθειες των Ισραηλιτών να μεταναστεύσουν από τις διάφορες χώρες στις οποίες έχουν τις κατοικίες τους, και να κάνουν ένα νέο σπίτι για τον εαυτό τους στη γη της επαγγελίας. Όπως είχε προβλεφθεί, ακόμη και εκείνοι που είναι εκεί είναι στην «έρημο του λαού» με την έννοια ότι συμερίζονται με όλους τους ανθρώπους της γης την αγωνία και τη αβεβαιότητα αυτής της χαοτικής εποχής στην ανθρώπινη ιστορία. Δεν έχουν βρει ακόμη την ειρήνη και την ασφάλεια.

Στο τεύχος του επόμενου μήνα από την ΑΥΓΗ θα εξετάσουμε μερικά από τα μελλοντικά γεγονότα που περιγράφονται στις ποφητείες της Αγίας Γραφής που σχετίζονται με το Ισραήλ και τον ρόλο του στο σχέδιο του Θεού. Θα εξετάσουμε

επίσης την ένδοξη ελπίδα για το Ισραήλ και σε ολόκληρο τον κόσμο για τη διαρκή ειρήνη, την ασφάλεια και τη ζωή που θα δημιουργηθεί μέσω της δίκαιας κυβερνήσεως της βασιλείας του Μεσσία, εκείνη για την οποία τόσα πολλά εκατομμύρια άνθρωποι προσευχήθηκαν για σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια , *«Ελθέτω η βασιλεία σου, γενηθήτω το θέλημά σου...επι της γης.»* - Ματθ. 6:10

* * *

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Εδάφια κλειδιά: «Ημεείς λοιπόν χρεωστούμεν να υποδεχόμεθα τους τοιούτους, διά να γινώμεθα συνεργοί εις την αλήθειαν.» - Γ' Ιωάννη 8

Επιλεγμένα εδάφια: Γ' Ιωάννη

Όπως και στην προηγούμενη επιστολή, ο συγγραφέας αναφέρεται στον εαυτό του ως «γέροντα» και είναι ευρέως αποδεκτό ότι είναι ο απόστολος Ιωάννης. Απηύθυνε την επιστολή αυτή «προς Γάϊον τον αγαπητόν, τον οποίον» αγαπά «εν αληθεία.» (Γ' Ιωάννη 1) Παρά το γεγονός ότι ο Γάιος φάνηκε να είναι αδύναμος στην σωματική υγεία του, ο Ιωάννης αναγνώρισε την πνευματική ζωντάνια του, και χαίρεται για τη μαρτυρία που έλαβε από τους αδελφούς που ο Γάιος περπατάει «εν τη αληθεία.» (εδαφ. 2-4) Ο Ιωάννης επαίνεσε ειδικά τον Γάιο για τη φιλοξενία και τη χρησιμοποίηση των προσωπικών πόρων του στην προσπάθειά του να καλύψει τις ανάγκες των υπηρετών που ησχολούνται με τη διακονία του Ευαγγελίου. - Εδαφ. 5-7

Ο Απόστολος Παύλος τόνισε επίσης την ανάγκη για τους πιστούς να ζουν σύμφωνα με το παράδειγμα της χριστιανικής συμπεριφοράς που είχε εκδηλωθεί απο πιστούς αδελφούς της Πρώτης Εκκλησίας:

«8 Το λοιπόν, αδελφοί, όσα είναι αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα καθαρά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, αν υπάρχει τις αρετή και εάν τις έπαινος, ταύτα συλλογίζεσθε· 9 εκείνα τα οποία και εμάθετε και παρελάβετε και ηκούσατε και είδετε εν εμοί, ταύτα πράττετε και ο Θεός της ειρήνης θέλει είσθαι μεθ' υμών.» - Φιλιπ. 4:8,9

Το εδάφιο κλειδί μας αποτελεί προτροπή για εμάς ως αφιερωμένοι πιστοί, για να είμασστε ενήμεροι για τις ευκαιρίες για την παροχή στήριξης που μπορούμε να δώσουμε προς άλλους αδελφούς που ταξιδεύουν από τόπο σε τόπο κηρύττωντας το λόγο του Θεού. Η βοήθεια αυτή μπορεί να περιλαμβάνει φιλοξενώντας τέτοιους υπηρέτες στα σπίτια μας, και σε ορισμένες περιπτώσεις, ανάλογα με την περίπτωση, αυτό μπορεί να συνεπάγεται προσφέροντας οικονομική βοήθεια σε όποιους έχουν ανάγκη. Όμως σε όλες τις περιπτώσεις, έχουμε το προνόμιο της υποστήριξης όσων είναι εις θέσι να συμμετέχουν πιο ενεργά στη δικονία του Θεού μέσω των προσευχών μας για λογαριασμό τους και με ενθαρρυντικά λόγια.

Ο Ιωάννης συνεχίζει, λέγοντας: *«9 Έγγραψα προς την εκκλησίαν· αλλ' ο φιλοπρωτεύων αυτών Διοτρεφής δεν δέχεται ημάς. 10 Διά τούτο, εάν*

έλθω, θέλω υπενθυμίσει τα έργα αυτού, τα οποία κάμνει, φλυαρών εναντίον ημών με λόγους πονηρούς· και μη αρκούμενος εις τούτους, ούτε αυτός δέχεται τους αδελφούς, αλλά και τους θέλοντας να δεχθώσιν εμποδίζει και από της εκκλησίας εκβάλλει. 11 Αγαπητέ, μη μιμού το κακόν, αλλά το αγαθόν. Ο αγαθοποιών εκ του Θεού είναι, ο δε κακοποιών δεν είδε τον Θεόν.» - Γ' Ιωάννη 9-11.

Σε αντίθεση με τον πιστό Γάιο, ήταν απαραίτητο για τον Ιωάννη να εκδώσει μια δημόσια επίπληξη για τον Διοτρεφή, ο οποίος υπερηφανευόταν κι είχε και ένα πνεύμα δικτατορικό, ακόμη και στο σημείο να χρησιμοποιήσει την επιρροή του για να αποτρέψει τους άλλους από την επίδειξη φιλοξενίας προς τον Ιωάννη και τους υπόλοιπους πιστούς εργάτες στην διακονία του Θεού. Ως συμπέρασμα για την επιστολή αυτή, αντίθετα, ο Ιωάννης αναφέρει τον Δημήτριον ως αξιόπιστο αδελφό του Γάιου, έναν του οποίου η χριστιανική συμπεριφορά είχε επιδοκιμασθεί απο την εκκλησία. - εδαφ. 12

Ένα παρόμοιο μάθημα με εκείνο της επιστολής αυτής είχε επίσης σημειωθεί από τον απόστολο Ιωάννη, όχι μόνο για εκείνους που ζούσαν στην ημέρες του, αλλά και για όλους τους αφιερωμένους ακόλουθους του Χριστού καθ'όλην την Εποχήν του Ευαγγελίου. Αυτά τα λόγια που δόθηκε στον Ιωάννη από τον αναστημένο Κύριο, αναφέρουν:

«Μη φοβού μηδέν εκ των όσα μέλλεις να πάθης. Ιδού, ο διάβολος μέλλει να βάλη τινάς εξ υμών εις φυλακήν διά να δοκιμασθήτε, και θέλετε έχει θλίψιν δέκα ημερών. Γίνου πιστός μέχρι θανάτου, και θέλω σοι δώσει τον στέφανον της ζωής.» - Αποκαλ. 2:10

Μάθημα Δύο

ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

***Εδάφιο κλειδί: «Δίδεται δε εις έκαστον η φανέρωσις του Πνεύματος προς το συμφέρον.»
- Κορινθίους 12:7***

Επιλεγμένα εδάφια: Προς Κορινθίους Α 12:1-11

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΕΔΩ αντιμετώπιση τους αδελφούς στην Κόρινθο οι οποίοι κατα το παρελθόν ήσαν ειδωλολάτραι. Τους θυμίζει ότι όσοι από τους ακόλουθους του Χριστού που ήσαν αποδέκτες ορισμένων θαυματουργικών χαρισμάτων είχαν τέτοιες δυνάμεις που τους είχαν ανατεθεί από καμιά άλλη πηγή εκτός από το Άγιο Πνεύμα του Θεού. Όταν χρησιμοποιούνται τα δώρα (χαρίσματα) αυτά, θα χρησιμεύσουν ως μαρτυρία για την ενίσχυση της

πίστης των εν δυνάμει πιστών που τα "καλά νέα" του Ευαγγελίου κηρύττουν την ευκαιρία της σωτηρίας για όλη την ανθρωπότητα από την αμαρτία και το θάνατο. Έτι περισσότερο θα μαρτυρούσαν το γεγονός ότι ο Χριστός έθεσε τη ζωή του ως θυσία, και εν συνέχεια αναστήθη εν δόξη και τιμή, καθήμενος εξ δεξιών του Θεού. Η πρόσκληση για να γίνουμε ακόλουθοι του Κυρίου μας, για να εξυπηρετήσουμε πιστώς τον σκοπό του μέχρι θανάτου και να συμβασιλέψουμε μαζί του στη βασιλεία του Θεού, ήταν μια άλλη σημαντική πτυχή αυτής της μαρτυρίας. Έτσι, ο Παύλος είπε ότι κάθε ένας που θα αναφερόταν στον Ιησού ως "καταραμένο," θα αποδειχνύετο ότι δεν έχει καμία σχέση με τη χριστιανική διακονία. - Α' Κορ. 12:1-13 12: 1-3

Το μάθημα μας συνεχίζεται: *«4 Είναι δε διαιρέσεις χαρισμάτων, το Πνεύμα όμως το αυτό· 5 είναι και διαιρέσεις διακονιών, ο Κύριος όμως ο αυτός· 6 είναι και διαιρέσεις ενεργημάτων, ο Θεός όμως είναι ο αυτός, ο ενεργών τα πάντα εν πάσι.»* (εδαφ. 4-6)

Ακολουθεί μετά το εδάφιο κλειδί μας, το οποίο βεβαιώνει ότι κατά την αποστολική εποχή, όλοι οι πιστοί, οι αφιερωμένοι, είχαν μια *«φανέρωσιν του Πνεύματος»* δεσμένον για το σκοπό του να βοηθήσει για την οικοδόμωσιν του σώματος του Χριστού. Μάλιστα, κάποιοι αδελφοί είχαν πολλαπλά ταλέντα που θα μπορούσαν να

χρησιμοποιηθούν στην υπηρεσία τους προς τον Θεό.

Στην συνέχεια, σκιαγραφεί ο Παύλος μερικά από τα πολλά δώρα που εκείνοι που είχαν αναγεννηθεί από το Άγιο Πνεύμα μπορεί να έχουν. Αναφέρει τη σοφία, τη γνώση, την πίστη, τις θεραπευτικές δυνάμεις, τα ενηγήματα και τις προφητείας, δηλαδή, η ικανότης του να επεξηγήσει καλά κάποιος το λόγο του Θεού. Αναφέρει επίσης τη διάκριση των δίκαιων πνευμάτων εν αντιθέσει με τα ψευδή, τη ικανότητα να μιλάει κανείς διάφορες γλώσσες και διαλέκτους, καθώς και το δώρο της ερμηνείας αυτών, έτσι ώστε το μήνυμα του Ευαγγελίου θα κατανοηθεί από τους ακροατές του στις τοπικές διαλέκτους τους. - εδαφ. 8-10

Όλα αυτά τα προαναφερθέντα δώρα είχαν δοθεί από το Άγιο Πνεύμα, αν και είχαν διανεμηθεί μεταξύ των πιστών, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Η αναγνώριση αυτής της αλήθειας θα έπρεπε να έχει υπηρετήσει να αποτρέψει τους παραλήπτες αυτών των χαρισμάτων από συναισθήματα υπερηφάνειας ή ανωτερότητας σε σύγκριση με άλλους που δεν είχαν το συγκεκριμένο δώρο. *«Διότι τις σε διακρίνει από του άλλου; και τι έχεις, το οποίον δεν έλαβες, εάν δε και έλαβες, τι καυχάσαι ως μη λαβών;»* - Α 'Κορ. 4: 7

Το μάθημά μας καταλήγει σαν ο Παύλος χρησιμοποιεί το ανθρώπινο σώμα ως παράδειγμα τόσο της ενότητας καθώς και της ποικιλομορφίας. Είναι ένα, αλλά αποτελείται από

πολλά μέλη. Ακριβώς όπως υπήρχαν διαιρέσεις χαρισμάτων κατά την περίοδο της Πρώτης Εκκλησίας, ως τα μέλη του σώματος του Χριστού, ήταν όλοι διαφορετικοί, μέσα στους αιώνες και σε διάφορα σημεία, οι αφιερωμένοι πιστοί. Από τη σκοπιά του Θεού, αυτό είναι απαραίτητο για την εκπλήρωση του αιώνιου σκοπού του. - Α' Προς Κορ. 12:11,12

Είθε να ετιμούμε πάντα το γεγονός ότι όλη αυτή η ρύθμιση είναι κάτω από την θεϊκή εποπτεία. Όταν η εκκλησία είναι ενωμένη εν δόξη με τον Ιησού Χριστό, αυτοί που θα είναι μαζί του εκεί λέγονται όλοι στην Αγία Γραφή ως "κλητοί, και επιλεγμένοι, και πιστοί.» - Αποκαλ. 17:14

Μάθημα Τρία

ΈΝΑ ΣΩΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΆΓΙΟΝ

*Εδάφιο κλειδί: «διότι ημείς πάντες διά του ενός Πνεύματος εβαπτίσθημεν εις εν σώμα, είτε Ιουδαίοι είτε Έλληνες, είτε δούλοι είτε ελεύθεροι, και πάντες εις εν Πνεύμα εποτίσθημεν.»
- Α' Κορινθίους 12:13*

Επιλεγμένα εδάφια: Α' Προς Κορ. 12:12-31

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΩΜΑ, όπως περιγράφεται από τον Παύλο, είναι ενδεικτικό του σώματος του Χριστού. Αποτελείται από πολλά μέλη τα οποία είναι διαφορετικά, αλλά που λειτουργούν από κοινού με συνεκτικό τρόπο. Ο ίδιος αναφέρει:

«Διότι καθώς το σώμα είναι εν και έχει μέλη πολλά, πάντα δε τα μέλη του σώματος του ενός, πολλά όντα, είναι εν σώμα, ούτω και ο Χριστός.» - Α' Προς Κορ. 12:12

Στο εδάφιο κλειδί μας, ο Παύλος τονίζει το γεγονός ότι κάθε μέλος του "ενός σώματος" αυτού γεννηθέν είναι από το ίδιο το Άγιον Πνεύμα, ανεξάρτητα από το αν τα μέλη αυτά είναι «Εβραίοι ή Έλληνες» από τη γέννηση, ή «δούλοι ή ελεύθεροι.» Το σύνολο των μελών του σώματος του Χριστού έχει βαπτιστεί στο όνομα του Ιδίου, και αναγκαίον είναι τον Χριστόν να τον βλέπει σαν την «κεφαλήν» του. Έτσι, πρέπει να θεωρείται ξεχωριστό από τον κόσμο και να καταδεικνύει μια πρόδηλη ενότητα της αφοσίωσής του στον Θεόν...

«Διότι το σώμα δεν είναι εν μέλος, αλλά πολλά.» Ο Παύλος συνεχίζει: *«15 Εάν είπη ο πους, Επειδή δεν είμαι χειρ, δεν είμαι εκ του σώματος, διά τούτο τάχα δεν είναι εκ του σώματος; 16 Και εάν είπη το ωτίον, Επειδή δεν είμαι οφθαλμός, δεν είμαι εκ του σώματος, διά τούτο δεν είναι τάχα εκ του σώματος; 17 Εάν όλον το σώμα ήναι οφθαλμός, που η ακοή; Εάν όλον ακοή, που η όσφρησις.»* - εδαφ. 14-17

Τα μέλη του σώματος του Χριστού αποτελείται από εκείνους που είναι πρόθυμοι να κατευθύνονται από τον Κύριο, ακριβώς όπως το ανθρώπινο σώμα ελέγχεται από το κεφάλι, όπου ο εγκέφαλος έχει τον έλεγχο και τα διάφορα τμήματα του σώματος ανταποκρίνονται στην κατεύθυνση του. Στο βαθμό που ο ανθρώπινος νοῦς λειτουργεί κανονικά, οι ενέργειες των διαφόρων μερών του σώματος θα εκτελέσουν με το δέοντα τρόπο.

Στην εικόνα του σώματος, δεν είναι λογικό να περιμένουμε ότι κάποιος που ασκείται σωστά, θα χρησιμοποιήσει ένα μέλος του σώματός του να προκαλέσει πόνο ή ταλαιπωρία κατά ενός άλλου μέρους του ίδιου σώματος. Έτσι, δεν θα ήταν φυσιολογικό για κάποιον να χρησιμοποιήσει τα πόδια του για να τρέξει στη μέση της κίνησης στο δρόμο, γνωρίζοντας την υψηλή πιθανότητα του να χτυπηθεί από ένα όχημα. Ομοίως, θα ήταν αφύσικο για κάποιον να χρησιμοποιήσει τα χέρια του για να πάρει ένα αιχμηρό εργαλείο και να την χώσει σε κάποιο άλλο μέρος του σώματος, συνειδητοποιώντας τις βλαβερές συνέπειες της εν λόγω δράσης.

Το "σώμα του Χριστού" αποτελείται από πολλά διαφορετικά μέλη, αλλά υπάρχει μόνο ένα πνεύμα--το του Θεού Άγιον Πνεύμα--που θα πρέπει να αντανακλάται σε κάθε ένα από αυτά. Το πρότυπο για τον καθορισμό αν αυτό το πνεύμα βρίσκεται σε κάθε αφιερωμένο πιστό μπορεί να βρεθεί εφαρμόζοντας το ακόλουθο κριτήριο: «Το

αυτό δε φρόνημα έστω εν υμίν, το οποίον ήτο και εν τω Χριστώ Ιησού.» - Φίλιπ. 2: 5

Όταν εμείς οι ίδιοι παραδοθούμε στο θέλημα του Θεού, αυτός θα μας οδηγήσει με πολλούς τρόπους, δηλ. για το πώς ξοδεύουμε το χρόνο μας, για τον τρόπο που χρησιμοποιούν τα ταλέντα μας, τα πράγματα που λέμε, πού θα πάμε και τι θα κάνουμε. Η κατεύθυνσή του θα διέπει την ύπαρξή μας. Αν έχουμε δώσει πλήρως την καρδιά μας σε καθαγίαση στον Θεό, τότε θα ισχύει ότι είμαστε «νεκροί», και η ζωή μας είναι κρυμμένη με τον Χριστό εν Θεῷ. (Ρωμ. 6: 3,4; Κωλ. 3: 3) Αυτή η «ταφή» με το βάπτισμα εις τον θάνατον του Ιησού σημαίνει την καθημερινή μας απάρνηση των επίγειων επιδιώξεων, των ελπίδων και των φιλοδοξιών. Αν είμαστε πιστοί με τον τρόπο αυτό, όχι μόνο θα περπατάμε τώρα σε μια νέα ζωή, αλλά θα έχουμε επίσης την ελπίδα μιας ένδοξης ουράνιας ανταμοιβής στην βασιλεία του Θεού. - Α' Προς Κορ. 15:49,53

ΤΟ ΧΑΡΙΜΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΟΛΑΛΙΑΣ

Εδάφιο κλειδί: «Τι πρέπει λοιπόν; Θέλω προσευχηθή με το πνεύμα, θέλω δε προσευχηθή και με τον νούν. Θέλω ψάλλει με το πνεύμα, θέλω δε ψάλλει και με τον νούν.»

- Α΄ Προς Κορινθίους 14:15

Επιλεγμένο εδάφιο: Πράξεις 2:1-7,12; Α΄ Προς Κορινθίους 14:13-19

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΑΥΤΟ ΑΡΧΙΖΕΙ με μια εντυπωσιακή εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος του Θεού που είχε παραχωρηθεί στην πρώτη Εκκλησία: «1 Και ότε ήλθεν η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν εν τω αυτώ τόπω. 2 Και εξαίφνης έγεινεν ήχος εκ του ουρανού ως ανέμου βιαίως φερομένου, και εγέμισεν όλον τον οίκον όπου ήσαν καθήμενοι· 3 και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών, 4 και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου, και ήρχισαν να λαλώσι ξένας γλώσσας, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν.» - Πράξεις 2:1-4

Αυτή η εμφάνιση έγινε εις εκπλήρωσιν της υποσχέσεως που ο Χριστός έκαμε στους μαθητές

του μετά την ανάστασή του και πριν από την ανάληψή του στον Επουράνιο Πατέρα του. Εμφανίστηκε σε αυτούς σε αρκετές περιπτώσεις για να ενισχύσει την πίστη τους, δίνοντάς τους αποδείξεις ότι αυτός δεν είναι πλέον στον τάφο. Επιπλέον, έπρεπε να ενδυθούν *«με δύναμη εξ ύψους»*, η οποία θα τους έδιναν την ικανότητα να πραγματοποιήσουν την αποστολή τους για την διακήρυξη του Ευαγγελίου σε όλο τον κόσμο. Το προνόμιο αυτό συνέχισε να ασκείται από πιστούς Χριστιανούς ακόμη και μέχρι σήμερα. - Λουκάς 24:48,49

Κατά τη στιγμή που συνέβη το θαύμα αυτό, ευσεβείς Εβραίοι από διάφορες χώρες έκαναν θρησκευτικό προσκύνημα στην Ιερουσαλήμ και ήταν εξοικειωμένοι μόνο με τη γλώσσα της χώρας υποδοχής τους. Παρ' όλα αυτά, καθώς οι μαθητές του Χριστού μαρτυρούσαν σχετικά με την ανάσταση του Ιησού και το Ευαγγέλιο της βασιλείας, οι ακροατές τους έμειναν κατάπληκτοι ότι ως Γαλιλαίοι, αυτοί οι αμαθείς ακόλουθοι του Ιησού είχαν τη δυνατότητα να κηρύξουν ένα τέτοια βαθύ μήνυμα, που ο καθένας απο αυτούς ήταν σε θέση να κατανοήσει τη δική του γλώσσα. - Πράξεις 2: 5-12

Ο Απόστολος Παύλος τόνισε τη σημασία να διαδοθούν δημοσίως οι υποσχέσεις και οι σκοποί του Θεού για την ανθρωπότητα με έναν τρόπο που θα μπορούσε να διδάξει τους ακροατές, σε αντίθεση με την απλή ικανότητα κάποιου να μιλάει σε μια

άγνωστη γλώσσα για να εντυπωσιάσει τους άλλους ότι ευνοήθηκε με αυτό το ξεχωριστό δώρο. Έτσι, οποιεσδήποτε που ομιλούνται σε άλλους χωρίς την ερμηνεία τους προς όφελος των ακροατών τους, θα ήταν ασύμφορες αποδεικνύομενες ούτω λόγω της έλλειψης -απο τη πλευρά τη δικιά τους- του σωστού πνεύματος αγάπης. - Α' Κορ.14:1-13

Στο εδάφιο κλειδί μας, ο Παύλος υπογραμμίζει το γεγονός ότι ακόμη και το μεγάλο προνόμιο και η αναγκαιότητα της δημόσιας προσευχής θα πρέπει να γίνεται με σκοπό να ευλογήσει τους άλλους. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο όταν τα λόγια που εκφράζονται κατανοούνται και έτσι οι ακροατές αποκτάνε την ικανότητα να συναινέσουν στο πνεύμα της αίτησης.

Αν και ως απόστολος, ο Παύλος χρησιμοποιήθηκε σε μεγάλο βαθμό από τον Θεό κηρύσσοντας πολλές πτυχές του θεϊκού σχεδίου της σωτηρίας· εξέφρασε καταλλήλως επίσης για το πώς θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί το δώρο της γλωσσολαλίας:

«πλην εν τη εκκλησία πέντε λόγους προτιμώ να λαλήσω διά του νοός μου, διά να κατηχήσω και άλλους, παρά μυρίους λόγους με γλώσσαν αγνώριστον.» - εδαφ. 19

Είθε εμείς ως πιστοί, ομοίως να μαρτυρούμε τον Χριστόν στους άλλους με έναν τρόπο που θα τους βοηθήσει στην κατανόηση του λαμπρού σχεδίου του Θεού για τη σωτηρία που θα ευλογήσει όλα τα πρόθυμα και υπάκουα μέλη της ανθρωπίνης

οικογένειας. Ας προσπαθήσουμε να δούμε ότι όλα τα λόγια μας περισσεύουν «εν αυτοίς προς την οικοδομήν της εκκλησίας» - Εναντίον. 12

Μάθημα πέντε

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝΤΕΡΟ ΔΩΡΟ Η ΑΓΑΠΗ

Εδάφιο κλειδί: «Τώρα δε μένει πίστις, ελπίς, αγάπη, τα τρία ταύτα. μεγαλητέρα δε τούτων είναι η αγάπη.» - Α' Προς Κορινθίους 13:13

Επιλεγμένα εδάφια: Α' Προς Κορινθίους 13

ΠΟΛΛΟΙ στην εκκλησία της Κορίνθου έδωσαν προφανώς μεγάλη έμφαση στην εξωτερική εκδήλωση των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος. Πράγματι, ήταν σημαντικά κατά τη διάρκεια της περιόδου της Πρώτης Εκκλησίας. Ωστόσο, ο Παύλος τόνισε ότι η εγκατοίκηση του πνεύματος της αγάπης ήταν μεγαλύτερης υπέρβασης αριστείας απ' ότι αυτά τα δώρα. Είπε ότι η αγάπη είχε μεγαλύτερη σημασία από την ικανότητα να κατανοήσει κανείς τα μεγάλα μυστήρια του Θεού -μαρτυρώντας έτσι για τον σκοπό του Χριστού- ή ακόμα και να θυσιάσει τα

επίγεια αγαθά του προς όφελος των άλλων. Χωρίς το πραγματικό, ειλικρινές κίνητρο της αγάπης να παρακινεί τέτοιες πράξεις, θα ήταν άκαρπες. - Α' Προς Κορ. 13:1-3

Στη συνέχεια. ο Παύλος εξηγεί τα χαρακτηριστικά που σχετίζονται με την πραγματική φιλανθρωπία ή «αγάπη», όπως θα απεδίδετο πιο κατάλληλα:

«4 Η αγάπη μακροθυμεί, αγαθοποιεί, η αγάπη δεν φθονεί, η αγάπη δεν αυθαδιάζει, δεν επιάρεται, 5 δεν ασχημονεί, δεν ζητεί τα εαυτής, δεν παροξύνεται, δεν διαλογίζεται το κακόν, 6 δεν χαίρει εις την αδικίαν, συγχαίρει δε εις την αλήθειαν· 7 πάντα ανέχεται, πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει.» - εδαφ.4-7

Αφού περιέγραψε τις ιδιότητες που κατέχονται από εκείνους που ασκούν το πνεύμα της αγάπης, ο Παύλος έρχεται σε αντίθεση με τη μόνιμη φύση της αγάπης με τον προσωρινό χαρακτήρα των διαφόρων χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Σημειώνει ότι η αγάπη "πάντα υπομένει," που σημαίνει ότι θα συνεχιστεί καθ' όλη την αιωνιότητα, ενώ τα θαυματουργικά χαρίσματα ήταν τόσο προσωρινά όσο και μερικά. (εδαφ.8-10) Μερικοί Χριστιανοί διδάσκουν ότι τα θαυματουργικά χαρίσματα που επικρατούσαν κατά τη διάρκεια της πρώτης Εκκλησίας, εξακολουθούν να εκδηλώνονται ακόμη και σήμερα. Ωστόσο, ο Παύλος βεβαιώνει στο μάθημα μας, ότι αυτά τα δώρα που απορρέουν από την τοποθέτηση των

χεριών, από τους αποστόλους, θα σταματήσουν να είναι εν ισχύει. (Πράξεις 8:18) Αυτά δεν θα είναι πλέον αναγκαία δεδομένου ότι οι εμπνευσμένα γραπτά της Βίβλου, όταν ολοκληρωθούν, θα αναγνωριστούν ως η απόλυτη πηγή της αλήθειας. - Β' Τιμ. 3:15-17

Δεδομένου ότι η γη είναι να "γεμίσει από τη γνώση της δόξας του Κυρίου, καθώς τα ύδατα καλύπτουν τη θάλασσα," η ικανότητα να συσσωρεύονται πληροφορίες μαζί με τον ικανότητα να κατανοήσει κανείς το λόγο του Θεού, δεν θα σταματήσουν. (Αββακούμ 2:14.) Είναι, μάλλον, οι θαυματουργές εμπνεύσεις και οι αποκαλύψεις της θείας αλήθειας στο μπροστινό μέρος της εποχής του Ευαγγελίου που φαίνονται να αναφέρονται στα εδάφια του εν λόγω μαθήματός μας. - Α' Προς Κορ. 13:8-10

Ο Παύλος αντιπαραβάλλει επίσης τα δώρα του Πνεύματος με τους καρπούς του Πνεύματος. Το τελευταίο το παρομοιάζει με την παιδιάστικη ανωριμότητα κάποιου εν Χριστῷ. Όμως, ο ώριμος πιστός, θα επικεντρωνόταν σε μία αυξημένη ανάπτυξη με το Άγιο Πνεύμα και τους διάφορους καρπούς και τη χάρη Του ως πιο επιθυμητά χαρακτηριστικά. - εδάφ. 11

Υπάρχουν πολλές περικοπές της Γραφής που τονίζουν την αγάπη ως ουσιαστικής σημασίας για την ευαρεσκειά του Επουρανίου Πατέρα μας. Κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του, ερωτηθείς για το θέμα αυτό, ο Ιησούς έδειξε τη

σημασία του να αγαπά κανείς τον Θεό κατά τρόπο κατέξοχήν και να αγαπά τον πλησίον του ως εαυτόν, ως τα μέσα για την εκπλήρωση του Νόμου. (Ματθαίος 22:36-40)

Επίσης, εκτίθεται το πρότυπο με το οποίο οι πιστοί θα πρέπει να μετρούν την επίτευξή τους για αυτό το πάρα πολύ σημαντικό χαρακτηριστικό. «Εντολήν καινήν σας δίδω, Να αγαπάτε αλλήλους, καθώς εγώ σας ηγάπησα και σεις να αγαπάτε αλλήλους.» (Ιωάννης 13:34) Έτσι, εν κατακλείδι, το εδάφιο κλειδί μας τονίζει ότι η μεγαλύτερη όλων των δώρων είναι η κατοχή της «Αγάπης»—το χαρακτηριστικό γνώρισμα ενός προηγμένου Χριστιανού. Ας αγωνιστούμε για την επίτευξη αυτού του στόχου!

Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

"Ο τρόπος σας έστω αφιλάργυρος, αρκείσθε εις τα παρόντα, διότι αυτός είπε· Δεν θέλω σε αφήσει ουδέ σε εγκαταλείψει." Εβρ. 13:5

ΤΟ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ
ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΤΑ την έννοια των λόγων του αποστόλου στο κείμενο του θέματός μας δεν συνεπάγεται μια απαθή στάση που δεν ενοιάζεται για τίποτε και κανέναν απέναντι στη ζωή και τις ευθύνες της. Αντίθετα, υποδηλώνει μια σιγουριά με βάση τη πεποίθηση της πίστης ότι ο Θεός θα καλύψει όλες τις ανάγκες του πλήρως αφιερωμένου λαού του. Ο απόστολος συνεχίζει τη σκέψη του, λέγοντας: «5 Ο τρόπος σας έστω αφιλάργυρος, αρκείσθε εις τα παρόντα, διότι αυτός είπε· Δεν θέλω σε αφήσει ουδέ σε εγκαταλείψει· 6 ώστε ημείς θαρρούντες να λέγωμεν· Ο Κύριος βοηθός μου, και δεν θέλω φοβηθή· τι να μοι κάμη άνθρωπος;» - εδαφ. 5, 6

Η ελληνική λέξη εδώ «αρκείσθε» κυριολεκτικά σημαίνει «να αποκρούσει» ή «να χρησιμοποιήσει» κάτι κανείς. ("άρκούμενοι" στο

αρχαίο κείμενο) Η σκέψη είναι προφανώς ότι ο Χριστιανός μπορεί να είναι ικανοποιημένος (ή πιο πιστά στο κείμενο, «αρκούμενος»), διότι, μέσω της πίστης, ξέρει ότι τίποτα που γίνεται εις βάρος του μπορεί να πετύχει, επειδή ο Κύριος είναι βοηθός του. Δεν είναι μόνο αυτό μια ευλογημένη βεβαιότητα βοήθειας για την αντιμετώπιση των επιθέσεων από τους εχθρούς του νέου εν Χριστώ πλάσματος, αλλά είναι επίσης μια εγγύηση για την κάλυψη των καθημερινών αναγκών του χριστιανού, ανησυχία για τις οποίες θα μπορούσε διαφορετικά να διαταράξει τη σιγουριά του μυαλού και της καρδιάς.

Η ΑΠΛΗΣΤΙΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ

Το να πιστεύει κανείς ότι ο Θεός του σύμπαντος είναι ο Ουράνιος Πατέρας μας, και ότι θα φροντίζει για μας, παρέχοντας για όλες τις ανάγκες μας -αν εμείς κάνουμε το μέρος μας- και θα μας προστατεύει ενάντια σε όλους τους εχθρούς μας, τούτο διώχνει κάθε ανησυχία, σε σχέση με τα υλικά πράγματα, από την καρδιά του λαού του Κυρίου. Η πλεονεξία είναι μια μορφή εγωισμού, που γεννάται από την ανάγκη για αυτοσυντήρηση.

Ο «πεσμένος» άνθρωπος -λόγω της αρχικής πτώσεως του ανθρώπου- όχι μόνο διαπιστώνει ότι είναι απαραίτητο να αγωνίζεται ενάντια στα «αγκάθια και τα τριβόλια» ενός ατελούς περιβάλλοντος, αλλά αναπτύσσει επίσης τη λανθασμένη ιδέα ότι είναι αναγκαίο να ασκήσει τη

μαχητικότητά του κατά του συνανθρώπου του, προκειμένου να προσποριστεί τα προς το ζην. Μερικές φορές αυτός ο αγώνας του ανθρώπινου εγωισμού εκτελείται και με το σπαθί και το όπλο. Ωστόσο, σε γενικές γραμμές, φαίνεται αυτό στο πιο έντιμο πρόσχημα του ανταγωνιστικού επιχειρείν στις εργασιακές, βιομηχανικές και επαγγελματικές αγορές του κόσμου.

Ο χριστιανός βρίσκεται ο ίδιος σε αυτόν τον κόσμο του εγωισμού, αλλά θα πρέπει να προσπαθήσει να μην λαμβάνει μέρος σε αυτόν. Δηλαδή, θα πρέπει να επιδιώξει να έχει τη «συμπεριφορά» του, ή τις δραστηριότητές του, με κίνητρο, όχι από εγωισμό, αλλά από την αγάπη. Οι τα του κόσμου φρονούντες θα σκέφτονταν μια τέτοια στάση να είναι πράγματι πολύ ανόητη.

Ωστόσο, δεν έχουν τη διαβεβαίωση ενός είδους φροντίδας ενός Επουράνιου Πατέρα. Εξαρτούνται αυτοί από την ικανότητά τους να προβλέπουν και να προστατεύουν τον εαυτό τους και τους οικείους τους. Για το λόγο αυτό, η αρχή του «ο καθένας για τον εαυτό του» φαίνεται να είναι ένα πολύ λογική για τους περισσότερους άνδρες και τις γυναίκες του κόσμου. Όμως ο Χριστιανός δεν εξαρτάται από τη δική του σοφία και τη δύναμή του. Είναι σίγουρος ότι πίσω από αυτόν και τα συμφέροντά του είναι η δύναμη της αγάπης ενός πάνσοφου Πατέρα, έτσι αφιερώνει όλες τις υποθέσεις του σε αυτόν.

Με αυτή την ευλογημένη βεβαιότητα της θείας φροντίδας, μπορούμε να αποκρούσουμε το πνεύμα του φόβου και της δυσαρέσκειας, και να μην οδηγούμεθα από την αρχή της πλεονεξίας. Γιατι να ανταγωνίζομαστε εγωιστικά με τους συνανθρώπους μας, για τον πλούτο που είναι προσωρινός, όταν απολαμβάνουμε τις ευλογίες του ουρανίου πλούτου, που εκπροσωπούνται στου Θεού τη φροντίδα για μας τώρα, και την υπεσχημένη δόξα, τιμή και αθανασία του μέλλοντος; Πραγματικά, ο Χριστιανός μπορεί να έχει τη διαγωγή του, ή τον τρόπο ζωής του, "χωρίς απληστία," και είναι ικανοποιημένος, επειδή ο Κύριος είναι βοηθός του.

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΪΠΕΤΑΙ Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η υπόσχεση, «Δεν θα σε αφήσω, ούτε θα σε εγκαταλείψω ποτέ» έγινε αρχικά στον Ιησού του Ναυή, όταν, από τη θεία πρόνοια, ανέλαβε την ηγεσία του Ισραήλ ως διάδοχος του Μωυσή. (Ιησ. 1: 1-9) Απευθύνοντας σε αυτό ο απόστολος Παύλος, το εφαρμόζει ο ίδιος σε όλους τους αφιερωμένους πιστούς. Ο Θεός είναι αμερόληπτος στην φροντίδα του για τους φίλους, τους υπηρέτες, και τους γιους του. Αυτό σημαίνει ότι οι υποσχέσεις της φροντίδας, που γίνονται σε οποιοδήποτε από τον λαόν του είναι εφαρμόσιμες, και σίγουρα θα εκπληρωθούν, καθώς και με ίσως ακόμη περισσότερη δύναμη, για εμάς σήμερα. Ομοίως,

μπορούμε να σημειώσουμε το υπέροχο τρόπο με τον οποίο ο Θεός φρόντισε για τον αρχαίο λαό του. Έτσι ενθαρρυνόμαστε στη σκέψη ότι μας φροντίζει τώρα ο ίδιος Θεός και ότι η ίδια αγάπη και δύναμη ασκούνται για την ευλογία μας.

Οι συνθήκες υπό τις οποίες αυτή η υπόσχεση έγινε στον Ιησού του Ναυή είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί. Ο Μωυσής, ο μεγάλος ηγέτης του Ισραήλ, δεν ήταν πλέον μαζί τους. Οι Ισραηλίτες έμαθαν να αναγνωρίζουν ως αρχηγό τους τον Μωυσή, και θα υπάρξει περιθώριο για κάποιες ερωτήσεις στο μυαλό του Ιησού του Ναυή ως προς το κατά πόσο θα ήταν ικανός και θα γινόταν αποδεκτός αντικαθιστώντας τον Μωυσή. Αναμφίβολα, οι Ισραηλίτες είχαν στηριχθεί περισσότερο στο Μωυσή από ό, τι έκαναν στον Κύριο. Θα έχουν τώρα άραγε πίστη στον διορισμό του Κυρίου για τον Ιησού του Ναυή; Ως εκ τούτου, θα πρέπει να ήταν πολύ ενθαρρυντικό για τον Ιησού του Ναυή να έχει μια τέτοια υπέροχη βεβαιότητα βοήθειας από τον Κύριο, όπως περιέχεται στην υπόσχεση «Εγώ δεν θα σε αφήσω ποτέ ούτε θα σε εγκαταλείψω.»

Με μια τέτοια υπόσχεση από τον Κύριο, ο Ιησούς του Ναυή θα μπορούσε να ασχολείται με το καθήκον του να οδηγεί το Ισραήλ κατά έναν εντελώς ανιδιοτελή τρόπο. Δεν θα πρέπει να δείξει εύνοια σε οποιοδήποτε από λαο του, προκειμένου να έχει την καλή θέληση της επιρροή. Ήξερε ανέκαθεν, ότι ο Θεός ήταν ο πραγματικός ηγέτης

τους, και ότι απλώς υπηρετούσε κάτω από αυτόν. Έτσι, η μόνη επιδίωξή του ήταν για πως να ευαρεστεί στο Θεό. Αν το έκανε αυτό, ήξερε ότι ο Θεός θα φρόντιζε για όλα τα συμφέροντά του, καθώς και για τα συμφέροντα όλου του αληθινού λαού του.

ΟΙ ΑΤΟΜΙΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΔΕΝ ΕΥΑΡΕΣΤΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Συνεπώς καμία φάσις της χριστιανικής ζωής δεν θα πρέπει να επηρεάζεται από προσωπικόν εγωισμόν, ούτε καν η ζωή της προσευχής του αφιερωμένου πιστού.

Οι προσευχές μας δεν θα πρέπει να είναι εγωιστές με την έννοια του να ζητούν από τον Θεό τις επίγειες και υλικές ευλογίες που θεωρεί η σοφία του, ότι δεν μπορούν να είναι καλές για εμάς ως νέα κτίσματα. Τα αιτήματά μας προς τον Κύριο πρέπει πάντα να περιλαμβάνουν την σκέψη, "ουχί το θέλημα το δικό μου, αλλά του Κυρίου." Η αρχή αυτή θα πρέπει να ισχύει ακόμη και σε σχέση με πνευματικά θέματα, είτε αυτά αφορούν τη δική μας αύξηση στη χάρη του Κυρίου, ή έχουν να κάνουν με το προνόμιο της διακηρύξεως της αληθείας.

Εμείς ακούσαμε κάποτε για έναν αδελφό ο οποίος προσευχήθηκε ένθερμα για να μην βρέξει κατα μια ορισμένη ημέρα που προγραμματίσσε ο ίδιος να διανείμει εγκυκλίους για να κάνει διαφημίσεις για μια δημόσια συγκέντρωση. Είχε σκεφτεί ο αδελφός αυτός ότι δεδομένου ότι αυτό

ήταν το έργο του Κυρίου, θα είναι σίγουρα πρόθυμος και χαρούμενος να δει ότι οι καιρικές συνθήκες θα είναι ευνοϊκές για να γίνει αυτό. Όταν ήρθε η μέρα αυτή, τελικά δεν έβρεξε, και ο αδελφός του ήταν βέβαιος ότι ο Κύριος εισήκουσε και απάντησε στην προσευχή του.

Αν και είναι αλήθεια ότι ο Κύριος μπορεί να επιλέξει να αγνοήσει σε μια τέτοια εμπειρία με αυτόν τον τρόπο, υπάρχει και μια άλλη οπτική γωνία σε ένα θέμα αυτού του είδους. Ο Κύριος είναι πάντα ευχαριστημένος με τον ειλικρινή ζήλο του ανθρώπου του για να κάνει γνωστά τα χαρμόσυνα νέα της βασιλείας του. Ωστόσο, θα μπορούσε να είναι το θέλημά του ένας αδελφός εν Χριστώ να αντέξει την ταλαιπωρία του να βγει σε κακές καιρικές συνθήκες για τη διανομή διαφημιστικού υλικού. Μια τέτοια εμπειρία, όπως περιγράφεται εδώ είναι απλώς ένα παράδειγμα από τις πολλές καθημερινές εμπειρίες του κάθε τύπου που έρχονται στη ζωή του Χριστιανού. Το θέμα είναι ότι οι προσευχές μας δεν πρέπει να είναι ποτέ εγωιστικές. Πιστεύουμε ότι ευχαριστείται ο Κύριος όταν τα πάντα φέρνουμε εις αυτόν εν τη προσευχή.

Ωστόσο, η σωστή μορφή προσευχής δεν πρέπει να γίνονται ποτέ με πνεύμα απαιτητικό, αλλά ζητώντας και, με παραίτηση, αφήνοντας την απόφαση εξ ολοκλήρου σε Αυτόν, ως προς το τι ακριβώς εμπειρίες θα εξυπηρετήσουν καλύτερα τα συμφέροντα και τις μεγαλύτερες ανάγκες μας, σύμφωνα, βέβαια, με το θέλημα το δικό του.

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ

Ένα αρκετά μεγάλο μέρος των προσευχών μας πρέπει να είναι εκείνες της ευγνωμοσύνης. Ίσως πολύ συχνά σκεφτόμαστε για την προσευχή ως μέσον απλώς να ζητάμε πράγματα από τον Κύριο. Όταν του ζητάμε για πράγματα, ευχαριστείται ο Επουράνιος Πατέρας μας, αλλά ας αναμιγνύουμε τα αιτήματά μας με ειλικρινή έπαινο και την ευχαριστία για τις θείες ευλογίες που καθημερινώς μας δίνει απλόχερα. Δεν υπάρχει καλύτερη βοήθεια για την ικανοποίηση από τη συνήθεια της ευχαριστίας προς τον Θεό για το άφθονο έλεός του, και για τη χάρη του προς τη βοήθειά μας σε κάθε στιγμή κατα την οποία έχουμε ανάγκη.

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ο Απόστολος Παύλος, μέσα από τις δικές του εμπειρίες από τη φροντίδα και την υπερίσχυση του Κυρίου, έμαθε τη μεγάλη αξία της ικανοποίησης. Τονίζει ότι μια τέτοια κατάσταση μπορεί να έρθει μόνο σε ένα παιδί του Θεού με την κατάλληλη σκέψη, συμπεριφορά, και προσευχές. Παρατηρήστε τα λόγια του: «Μέγας δε πλουτισμός είναι η ευσέβεια μετά αυταρκειάς.» Διότι δεν εφέραμεν ουδέν εις τον κόσμον, φανερόν ότι ουδέ δυνάμεθα να εκφέρωμέν τι· έχοντες δε διατροφάς και σκεπάσματα, ας αρκώμεθα εις ταύτα.» «Μη μεριμνάτε περί μηδενός, αλλ' εν παντί πράγματι ας γνωρίζωνται τα ζητήματά σας προς τον Θεόν μετ'

ευχαριστίας διά της προσευχής και της δεήσεως. Και η ειρήνη του Θεού η υπερέχουσα πάντα νούν θέλει διαφυλάξει τας καρδίας σας και τα διανοήματά σας διά του Ιησού Χριστού.»

Το λοιπόν, αδελφοί, όσα είναι αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα καθαρά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, αν υπάρχη τις αρετή και εάν τις έπαινος, ταύτα συλλογίζεσθε· εκείνα τα οποία και εμάθετε και παρελάβετε και ηκούσατε και είδετε εν εμοί, ταύτα πράττετε και ο Θεός της ειρήνης θέλει είσθαι μεθ' υμών. . . επειδή εγώ έμαθον να ήμαι αντάρκης εις όσα έχω. Εξεύρω να ταπεινώνωμαι, εξεύρω και να περισσεύωμαι· εν παντί τόπω και κατά πάντα είμαι δεδιδαγμένος και να χορτάζωμαι και να πεινώ, και να περισσεύωμαι και να υστερώμαι. Τα πάντα δύναμαι διά του ενδυναμούντός με Χριστού.» - Α' Τιμ. 6:6-8; Φιλ. 4:6-13

